

Dosarul nr. 3rh-48/18

Prima instanță: Curtea Supremă de Justiție
(jud: V. Clevadi, I. Bejenaru, Sv. Moldovan, M. Ghervas, T. Chișca-Doneva)

ÎNCHEIERE

13 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Sveatoslav Moldovan
Iurie Bejenaru
Maria Ghervas
Nicolae Craiu

examinând cererea de revizuire depusă de Dumitru Stoicev,
în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată
depusă de Dumitru Stoicev împotriva Consiliului Superior al Procurorilor și
Procuraturii Generale a Republicii Moldova cu privire la contestarea actului
administrativ,

împotriva hotărârii din 19 aprilie 2017 a Curții Supreme de Justiție, prin care
cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată,

c o n s t a t ă:

La 16 martie 2017 Dumitru Stoicev a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la contestarea actului
administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că prin hotărârea Colegiului de disciplină și
etică din subordinea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 13-3/16 (III) din 22
decembrie 2016 (în continuare - hotărârea CDE CSP nr. 13-3/16 (III) din 22
decembrie 2016) a fost eliberat din funcția de procuror în Procuratura municipiului
Chișinău, în temeiul art. 39 alin. (1) lit. e) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3
din 25 februarie 2016.

A menționat că la 29 decembrie 2016 a contestat la Consiliul Superior al
Procurorilor, hotărârea CDE CSP nr. 13-3/16 (III) din 22 decembrie 2016, însă prin
hotărârea nr. 12-21/16 din 2 martie 2017, contestația a fost respinsă ca neîntemeiată,
dispunându-se transmiterea hotărârii respective Procurorului General în vederea
emiterii ordinului de eliberare din funcție, ținându-se cont de necesitatea încheierii
oficiale a concediului medical.

Reclamantul a considerat că hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor
nr. 12-21/17 din 2 martie 2017 este nefondată și lipsită de suport juridic necesar,
deoarece la emiterea acesteia, membrii Consiliului au lăsat fără apreciere atât

circumstanțele indicate de el în explicațiile scrise din 25 iulie 2016 pe numele Procurorului General interimar, Eduard Harunjen, cât și cele date în fața Colegiului de disciplină și etică.

A indicat că, cauza penală nr. 2013158069, ce figurează în hotărârea contestată, a fost pornită de către Procuratura raionului Cahul în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, pe faptul comiterii la 13 octombrie 2013 de către Boris Stănilă a accidentului rutier, în rezultatul căruia a fost tamponată minora xxxxx, născută la xxxxx și care ca urmare a leziunilor corporale primite a decedat.

A relatat că prin ordonanța adjunctului Procurorului General, Igor Serbinov din 16 octombrie 2013, respectiva cauză penală a fost retrasă din gestiunea Procuraturii raionului Cahul și transmisă pentru efectuarea urmăririi penale Procuraturii municipiului Chișinău.

Astfel, a susținut că la 30 decembrie 2013, Boris Stănilă a fost audiat în calitate de bănuit, iar ulterior au fost audiați în calitate de martori Mihai Bancila, Mihai Fliostor, Zinaida Caisîn și Tudor Neagu.

La 28 martie 2014, întrucât i s-a comunicat că Boris Stănilă are probleme de sănătate și este internat în spital, iar termenul de menținere în calitate de bănuit deja expira s-a deplasat cu automobilul personal în orașul Cahul în scopul punerii acestuia sub învinuire.

Ajungând la fața locului s-a convins că Boris Stănilă se afla într-o stare gravă și deoarece ultimul a refuzat să semneze ordonanța de punere sub învinuire precum și să facă careva declarații pe marginea învinuirii incriminate, la 1 aprilie 2014 a emis ordonanța de clasare a cauzei penale și scoatere integrală a lui Boris Stănilă de sub urmărire penală, indicând drept motiv de clasare faptul că, potrivit raportului de expertiză nr. 262 din 25 noiembrie 2013 decesul victimei a survenit în rezultatul asfexiei mecanice prin obturația căilor respiratorii cu mase vomitale și prezența complexului semnelor generale de asfexie mecanică, ce se afla în legătură cauzală indirectă cu vătămările corporale, iar acordarea asistenței calificate, specializate în termen putea evita decesul, necătând la faptul că au fost cauzate leziuni corporale grave periculoase pentru viață.

Reclamantul a mai indicat că, din cauza distanței mari ce urma să o parcurgă și întrucât nu avea la dispoziție resurse financiare necesare pentru a suporta toate cheltuielile din contul mijloacelor proprii, iar propuneri sau susținere în acest sens din partea conducerii Procuraturii mun. Chișinău nu au parvenit, circumstanțe care în opinia dânsului sunt obiective și evidente, nu a avut posibilitate să se deplaseze de mai multe ori la Cahul.

Totodată, reclamantul cu referire la răspunsul datat cu 1 aprilie 2014 anexat la cauza penală nr. 2013158069 și expedit în adresa lui Tudor Neagu din satul xxxxx, raionul xxxxx, confirmă că a semnat și a anexat scrisoarea informativă la cauză penală, după care aceasta a fost verificată de procurorul ierarhic superior și expedită în arhivă. Iar, în context a menționat că a informat reprezentantul legal al părții vătămate despre faptul că cauza penală a fost clasată, însă nu cunoaște din ce motiv acesta nu a contestat ordonanța de clasare a cauzei penale.

A mai declarat că nu este de acord nici cu faptul calificării ca fiind abateri disciplinare a acțiunilor întreprinse de el pe celelalte 19 cauze penale pe care a condus acțiunile de urmărire penală efectuate de organul de urmărire penală al

Direcției de Poliție din mun. Chișinău, și care au fost supuse verificărilor de către Procurorul mun. Chișinău - Igor Popa, deoarece în toate cauzele penale și-a îndeplinit atribuțiile conform procedurii stabilite de lege.

A susținut că tergiversarea urmăririi penale în anumite cauze penale a fost condiționată obiectiv de volumul mare a acțiunilor de urmărire penală care urma a fi efectuat nemijlocit și în cadrul activității organului de urmărire penală, iar multe din aceste cauze s-au aflat în gestiunea dânsului o scurtă perioadă și fizic/obiectiv nu a avut timp suficient la dispoziție pentru a le studia profund și deplin, din motiv că unele din ele i-au fost transmise după ce au fost retrase de la alți colegi procurori ce au fost concediați.

Ulterior, toate cauzele au fost retrase din gestiunea dânsului de către procurorul mun. Chișinău - Igor Popa și transmise altor procurori, el fiind transferat fără careva explicații din secția exercitare și conducere a urmăririi penale - în secția judiciară și investigații generale din cadrul Procuraturii mun. Chișinău și astfel nu cunoaște soarta acestor dosare.

Suplimentar a remarcat că la emiterea hotărârii CSP nr. 12-21/17 din 2 martie 2017, membrii Consiliului nu au ținut cont de circumstanțele decisive și principiale ce confirmă direct și/sau indirect corectitudinea emiterii ordonanței de clasare a cauzei penale din 1 aprilie 2014 și care au stat la baza emiterii hotărârii CDE CSP nr. 13-3/16 (III) din 22 decembrie 2016, menținută prin hotărârea CSP nr. 12-21/17 din 2 martie 2017, având în vedere că art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, statuează expres că, concluziile despre vinovăția persoanei (în cazul dat a lui Boris Stănilă) de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.

La fel, a indicat că din cuprinsul art. 10 alin. (1) lit. d) al Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 210 din 29 iulie 2016, rezultă că în privința persoanelor bănuite sau învinuite pentru infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. d) Cod penal (în care a fost învinuit Boris Stănilă) la infracțiunea săvârșită până la adoptarea prezentei legi - procesul penal încetează atât la faza de urmărire penală, cât și la cea de judecare.

A mai considerat că circumstanțele indicate urmau să fie apreciate la justa lor valoare, deoarece atestă necesitatea și obiectivitatea emiterii ordonanței de clasare a cauzei penale din 1 aprilie 2014, iar în consecință - exclud temeiul aplicării față de el a celei mai aspre sancțiuni disciplinare - eliberarea din funcția de procuror pe care o deținea.

Cu referire la faptul lăsării de către el la 9 mai 2016 a dosarelor penale, materialelor și petițiilor pe care le avea în gestiune polițistului de serviciu pentru a fi transmise adjunctului-interimar al procurorului mun. Chișinău, reclamantul a indicat că la adoptarea hotărârii contestate nu a fost luat în considerație faptul că în conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) lit. g) din Codul muncii - data de 9 mai 2016 a fost pentru toți angajații Procuraturii municipiului Chișinău, zi de sărbătoare nelucrătoare, fapt ce în mod evident exclude posibilitatea reală de transmitere a dosarelor penale, materialelor și petițiilor pe care le avea în gestiune adjunctului

interimar al Procurorului mun. Chişinău, care în mod legal nu se afla la locul de muncă.

Reclamantul a relatat că prin ordinul Procurorului General nr. 504-p din 6 mai 2016, a fost delegat în Procuratura raionului Basarabeasca în perioada 11 mai 2016 - 10 iunie 2016, iar acest fapt impunea atât necesitatea transmiterii fără amânare pe orice cale a dosarelor penale, materialelor și petițiilor pe care le avea în gestiune, conducerii Procuraturii Chişinău, cât și necesitatea plecării fără reținere în deplasare în ajun, adică pe data de 10 mai 2016, pentru a purcede la exercitarea nemijlocită a atribuțiilor de procuror în cadrul Procuraturii raionului Basarabeasca la data de 11 mai 2016.

Mai mult, fiind implicat (în calitate de pasager) într-un accident rutier la 10 mai 2016 s-a îmbolnăvit, iar ca urmare s-a aflat în concediu medical conform art. 123 din Codul muncii, timp de două luni consecutiv, fapt constatat univoc de către Colegiul de disciplină și etică și confirmat prin procesul-verbal din 22 decembrie 2016, iar aflarea în concediu medical - exclude comiterea oricăror încălcări disciplinare, deoarece la 10 mai 2016 din cauza bolii survenite nu se afla în relații de serviciu/muncă.

A susținut că potrivit pct. 6 al Instrucțiunii privind modul de eliberare a certificatului de concediu medical, aprobată prin hotărârea Guvernului nr. 469 din 24 mai 2005, certificatul medical se eliberează numai în cazul în care angajatul (asiguratul), în urma unei boli pierde temporar capacitatea de a exercita funcțiile și obligațiunile de serviciu.

Astfel, a relatat că, odată cu plecarea în concediu medical conform art. 123 din Codul muncii, începând cu 10 mai 2016 și-a pierdut temporar capacitatea de a exercita funcțiile și obligațiunile de serviciu și a obținut statut de pacient, beneficiind de drepturile speciale garantate în scopul efectuării tratamentului eficient conform art. 5 din Legea cu privire la drepturile și responsabilitățile pacientului nr. 263-XVI din 27 octombrie 2005.

La fel, a invocat că, conform art. 26 alin. (1) și (2) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012 polițistul (inclusiv polițistul de serviciu din cadrul Procuraturii Chişinău) este obligat să se conducă, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, de legislație, asigurând îndeplinirea sarcinilor ce stau în fața Poliției, să execute la timp și întocmai atribuțiile conform funcției deținute, să manifeste, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, inițiativă și perseverență, obiectivitate și imparțialitate, să păstreze secretul de stat și al altor informații oficiale cu accesibilitate limitată, să protejeze informațiile privind datele cu caracter personal de care să ia cunoștință în exercitarea atribuțiilor de serviciu, să aibă o atitudine responsabilă față de legitimația de serviciu, arma, mijloacele speciale din dotare și față de alte bunuri transmise în scopul exercitării atribuțiilor etc. Relațiile dintre polițist și reprezentanții altor organe de drept se bazează pe colaborarea și sprijinul reciproc în vederea exercitării calitative a atribuțiilor de serviciu. Iar, reieșind din conținutul pct. 2 al Regulamentului privind organizarea și activitatea Colegiului de disciplină și etică, aprobat prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.12-228/16 din 14 septembrie 2016, Colegiul de disciplină și etică își desfășoară activitatea în conformitate cu prevederile Constituției Republicii Moldova, Legii cu privire la Procuratură, Codului muncii,

prezentului regulament și altor acte normative ale organelor de autoadministrare și Procuraturii.

Sub aceste aspecte, a remarcat că potrivit art. 206 alin. (5) din Codul muncii, la aplicarea sancțiunii disciplinare, angajatorul trebuie să țină cont de gravitatea abaterii disciplinare comise și de alte circumstanțe obiective, pe când, la emiterea hotărârii CDE CSP nr. 13-3/16 (III) din 22 decembrie 2016 menținută prin hotărârea CSP nr. 12-21/17 din 2 martie 2017 nu au fost luate în considerare toate circumstanțele menționate care sunt obiective și importante, iar acest fapt denotă ignorarea cerințelor Codului muncii la aplicarea față de el a celei mai aspre sancțiuni disciplinare.

Reclamatul a specificat că, potrivit pct. 74 lit. e), f) și h) din Regulamentul menționat, hotărârea Colegiului de disciplină și etică în cazul constatării abaterii disciplinare trebuie să conțină descrierea faptei care constituie abatere disciplinară și încadrarea juridică a acesteia, descrierea probelor colectate pe dosar, sancțiunea aplicată și motivele care au stat la baza aplicării acesteia. Însă, în conținutul hotărârii CDE CSP nr. 13-3/16 (III) din 22 decembrie 2016 și hotărârii CSP nr. 12-21/17 din 2 martie 2017, nu este conturat și descris cu exactitate fapta care constituie abatere disciplinară și încadrarea juridică a acesteia, având în vedere că, în textul respectivelor hotărâri este inserat cu învălmășeală, sumbru și haotic soarta anumitor dosare penale și expunerea unor opinii subiective, superficiale și unilaterale vizavi de unele aspecte ce vizează mersul procedurilor procesuale, fără a fi identificată fapta concretă, exactă și vădită ce constituie abatere disciplinară conform art. 38 lit. a) și b) din Legea cu privire la Procuratură și încadrarea juridică a acesteia.

De asemenea, reclamantul a evidențiat că în hotărârile contestate nu sunt specificate și descrise probele colectate pe dosar, făcându-se referire doar la unele epizoade fragmentare și nefondate de ordin general la soarta anumitor dosare penale cu expunerea unor opinii subiective, superficiale și unilaterale asupra unor aspecte vagi ce vizează mersul procedurilor procesuale, fără a fi identificate cu certitudine și convingător probele ce dovedesc incontestabil vinovăția sa și necesitatea aplicării inevitabile a celei mai aspre sancțiuni disciplinare.

La fel, a relatat că, nu sunt invocate la concret motivele principale, convingătoare și elocvente care au stat la baza aplicării sancțiunii, fiind expuse în textul hotărârii contestate selectiv și neargumentat doar unele opinii subiective și destul de contradictorii asupra anumitor acțiuni ce vizează mersul procedurilor procesuale, care nu pot fi considerate motive convingătoare și clare ce ar permite aplicarea celei mai aspre și drastice sancțiuni disciplinare față de el.

Totodată, a opinat că, la emiterea hotărârii contestate au fost ignorate prevederile stricte și principiale stabilite expres de normele imperative ale art. 7 și 9 din Legea cu privire la Procuratură nr. 294-XVI din 25 decembrie 2008, (în vigoare până la 1 august 2016), care stabilesc că la examinarea sesizărilor, petițiilor și materialelor parvenite în Procuratură de la persoane fizice și juridice, procurorul, în limita competenței sale, investighează cazul în vederea constatării existenței sau inexistenței încălcării de lege care atrage răspundere penală, identificării persoanelor vinovate și în funcție de rezultate, decide asupra pornirii urmăririi penale sau asupra unor alte măsuri de reacționare la încălcările de lege depistate,

iar pentru asigurarea aplicării legii penale de către organele de urmărire penală, procurorul care conduce urmărirea penală își exercită atribuțiile prevăzute de Codul de procedură penală.

Sub acest aspect a indicat că art. 286 Cod de procedură civilă, stabilește că clasarea procesului penal este actul de finalizare a oricăror acțiuni procesuale într-o cauză penală sau pe marginea unei sesizări cu privire la infracțiune. Clasarea procesului penal se dispune printr-o ordonanță motivată a procurorului, din oficiu sau la propunerea organului abilitat, fie concomitent cu încetarea urmăririi penale sau scoaterea integrală de sub urmărirea penală, fie când în cauza penală nu este bănuit sau învinuit și există una din circumstanțele prevăzute la art. 275 pct. 1), 3) Cod de procedură penală. Iar, potrivit art. 62 alin. (6) din Legea cu privire la Procuratură, procurorul beneficiază și de alte garanții sociale în conformitate cu legislația muncii în măsura în care aceasta nu contravine prezentei legi.

A reliefat că, la una din astfel de garanții sociale de care beneficiază procurorul se referă norma art. 86 alin.(2) din Codul muncii, în conformitate cu care nu se admite concedierea salariatului în perioada aflării lui în diferite concedii sociale (specificate în art. 123-127 din Codul muncii), inclusiv în concediu medical în care dânsul s-a aflat începând cu 23 decembrie 2016.

A arătat că potrivit pct. 2 al Regulamentului privind organizarea și activitatea Colegiului de disciplină și etică, aprobat prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-228/16 din 14 septembrie 2016, Colegiul de disciplină și etică își desfășoară activitatea în conformitate cu prevederile Constituției Republicii Moldova, Legii cu privire la Procuratură, Codului muncii, prezentului Regulament și altor acte normative ale organelor de autoadministrare și Procuraturii.

La 3 martie 2017 s-a adresat cu o cerere Președintelui Consiliului Superior al Procurorilor solicitând eliberarea hotărârii CSP nr. 12-21/17 din 2 martie 2017, procesului-verbal al ședinței CSP din 2 martie 2017 și ordinul Procurorului General privind eliberarea din funcție, însă din actele solicitate i-a fost eliberat doar dispozitivul hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12- 21/17 din 2 martie 2017, astfel fiindu-i refuzat în eliberarea textului integral al hotărârii CSP nr. 12-21/17 din 2 martie 2017, procesului-verbal al ședinței Consiliului Superior al Procurorilor din 2 martie 2017 și ordinului Procurorului General privind eliberarea din funcție, fapt ce-i îngrădește în mod vădit accesul la justiție, drept fundamental garantat de art. 20 din Constituția Republicii Moldova, art. 6 din Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale la care Republica Moldova este parte și pct. 2 al hotărârii Curții Constituționale nr. 16 din 28 mai 1998 „Cu privire la interpretarea art. 20 din Constituția Republicii Moldova”, precum și art. 5 din Cod de procedură civilă.

Ca urmare, a considerat că refuzul în privința eliberării textului integral și oficial (cu ștampilă) pe hârtie al hotărârii CSP nr. 12-21/17 din 2 martie 2017 și a procesului-verbal oficial al ședinței CSP din 2 martie 2017 îi creează impedimente în apărarea eficientă a drepturilor sale materiale și procedurale, fapt ce obiectiv impune necesitatea completării ulterioare a prezentei contestații cu noi argumente și probe suplimentare după obținerea actelor, solicitate prin cererea din 3 martie 2017.

La acest capitol, a mai specificat că în pct. 3 al hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-21/17 din 2 martie 2017 (versiunea electronică) a fost inclus în mod nefondat/nejustificat și eronat textul „necesitatea încheierii oficiale a concediului medical”, text care nu este indicat în pct. 3 al dispozitivului (oficial) al hotărârii CSP nr. 12-21/17 din 2 martie 2017, iar momentul dat nu a fost discutat în cadrul ședinței CSP din 2 martie 2017, fapt ce atestă ilegalitatea pct. 3 (denaturat) din hotărârea CSP nr. 12-21/17 din 2 martie 2017.

În drept, reclamantul și-a întemeiat cerințele în baza art. 125-125¹ din Constituția Republicii Moldova și art. 79 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016.

A solicitat anularea integrală a hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-21/16 din 2 martie 2017 și a hotărârii Colegiului de disciplină și etică din subordinea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 13-3/16 (III) din 22 decembrie 2016.

La 24 martie 2017, Dumitru Stoicev a depus supliment la cererea de chemare în judecată împotriva Consiliului Superior al Procurorilor și Procuraturii Generale a Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea suplimentului la cererea de chemare în judecată, pentru a completa cele indicate în acțiunea inițială a invocat că, la 16 martie 2017 prin intermediul oficiului poștal a recepționat hotărârea semnată a CSP nr. 12-21/17 din 2 martie 2017, extrasul semnat din procesul-verbal nr. 3 al ședinței CSP din 23 februarie 2017 și ordinul Procurorului General privind eliberarea din funcție.

Analizând conținutul acestora a constatat că, extrasul din procesul - verbal nr.3 al ședinței Consiliului Superior al Procurorilor din 23 februarie 2017, este ilegal și nepertinent, deoarece denumirea acestuia reflectă ședința Consiliului Superior al Procurorilor din 23 februarie 2017, în cadrul căreia nu a fost inclusă în ordinea de zi și examinată chestiunea privind examinarea contestației dânsului din 29 decembrie 2016 împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică din subordinea CSP nr. 13- 3/16 (III) din 22 decembrie 2016, iar necoincidența datei hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-21/17 din 2 martie 2017, cu data procesului - verbal nr. 3 al ședinței Consiliului Superior al Procurorilor din 23 februarie 2017, confirmă elocvent ilegalitatea acestui extras ca document, procesul-verbal al ședinței Consiliului Superior al Procurorilor din 2 martie 2017, nefiind întocmit corect și în modul stabilit de lege.

Suplimentar, reclamantul a indicat că a fost chemat la ședința CSP din 2 martie 2017, în perioada când se afla în concediu medical, respectiv era în incapacitate de muncă, prin ce CSP a ignorat cerințele imperative ale pct. 6 din Instrucțiunea privind modul de eliberare a certificatului de concediu medical, aprobată prin hotărârea Guvernului nr. 469 din 24 mai 2005 care statuează că în cazul aflării în concediu medical - angajatul (asiguratul) pierde temporar capacitatea sa de a exercita funcțiile și obligațiunile de serviciu, inclusiv, capacitatea de a participa la ședința Consiliului.

Totodată a afirmat că în extrasul din procesul - verbal nr. 3 al ședinței CSP din 23 februarie 2017 se invocă faptul că, hotărârea Colegiului de disciplină și etică din subordinea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 13-3/16 (III) din 22 decembrie 2016 în privința procurorului Dumitru Stoicev produce efecte juridice

începând cu ziua imediat următoare celei de încheiere a concediului medical, însă acest text este indicat ilegal, deoarece nu corespunde textului din pct. 3 al hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-21/17 din 2 martie 2017 ce stabilește transmiterea prezentei hotărâri Procurorului general în vederea emiterii ordinului de eliberare din funcție, ținându-se cont de necesitatea încheierii oficiale a concediului medical.

Concomitent, a indicat că din extrasul procesului - verbal nr. 3 al ședinței Consiliului Superior al Procurorilor din 23 februarie 2017 rezultă că, hotărârea CDE din subordinea CSP nr. 13-3/16 (III) din 22 decembrie 2016 în privința dânsului produce efecte juridice începând cu ziua imediat următoare celei de încheiere a concediului medical și nu coincide cu cuprinsul pct. 3 al dispozitivului hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-21/17 din 2 martie 2017, ce indică expres transmiterea prezentei hotărâri Procurorului general în vederea emiterii ordinului de eliberare din funcție.

Finalmente a remarcat că extrasul din procesul - verbal nr.3 al ședinței CSP din 23 februarie 2017 reflectă doar selectiv și parțial aspectele ce țin de contestația dânsului depusă la 29 decembrie 2016 împotriva hotărârii CDE din subordinea CSP nr. 13-3/16 (III) din 22 decembrie 2016, iar multe chestiuni discutate în cadrul ședinței respective nici nu sunt reflectate în textul procesului - verbal vizat, fapt ce dovedește ilegalitatea acestuia.

Astfel, reclamantul a relatat că ilegalitatea extrasului din procesul - verbal nr.3 al ședinței CSP din 23 februarie 2017 pe de o parte și necoincidența prevederilor pct. 3 din hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-21/17 din 02 martie 2017 cu dispozițiile pct. 3 al dispozitivului hotărârii CSP nr. 12-21/17 din 02 martie 2017 pe de altă parte, denotă cu certitudine ilegalitatea în ansamblu a acestor trei documente cât și lipsa temeiului juridic privind aplicarea față de el a celei mai aspre sancțiuni disciplinare și anume eliberarea din funcția deținută în temeiul art. 39 alin. (1) lit. e) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, iar acest fapt servește drept suport legal necesar pentru anularea lor, cu restabilirea în funcția deținută.

Subsecvent, reclamantul a indicat că la 21 martie 2017 i-a fost adus la cunoștință și înmănat ordinul Procurorului General nr.326-p din 21 martie 2017 privind eliberarea din funcție, în temeiul prevederilor art.58 alin. (1) lit. d) și alin. (3) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016.

A opinat că ordinul privind eliberarea din funcție este ilegal și nefondat, deoarece în conformitate cu art. 58 alin. (1) lit. d) din Legea cu privire la Procuratură, procurorul este eliberat din funcție în cazul aplicării sancțiunii disciplinare de eliberare din funcția de procuror în momentul în care aceasta a devenit irevocabilă, pe când în speță hotărârea CSP nr. 12-21/16 din 2 martie 2017 în temeiul căreia a fost emis ordinul cu privire la eliberarea din funcție a fost contestată și respectiv, nu a devenit irevocabilă. Mai mult, potrivit art. 58 alin. (3) din Legea cu privire la Procuratură, eliberarea din funcție a procurorului în temeiul art. 58 alin. (1) lit. d) din legea vizată se face printr-un ordin al Procurorului General în termen de 5 zile lucrătoare de la aducerea la cunoștința Procurorului General a cazului respectiv, prevederi care la caz nu au fost respectate, deoarece hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-21/16 din 2 martie 2017 a fost adusă la

cunoștința Procurorului General încă la data când a fost pronunțată hotărârea deoarece, Procurorul General este membru al Consiliului Superior al Procurorilor, a participat nemijlocit la ședința Consiliului din 2 martie 2017 și a semnat această hotărâre.

La fel, reclamantul a indicat că, conform art. 4 din Legea cu privire la Procuratură, activitatea Procuraturii este reglementată de Constituție, de prezenta lege, de alte acte legislative, precum și de tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, iar la alte acte legislative prin care este reglementată activitatea Procuraturii se referă Codul muncii, prevederile căruia sunt obligatorii pentru Procuratură.

Astfel, a susținut că, art. 206 alin. (5) din Codul muncii statornicește expres că la aplicarea sancțiunii disciplinare, angajatorul trebuie să țină cont de gravitatea abaterii disciplinare comise și de alte circumstanțe obiective.

A considerat că, la emiterea ordinului cu privire la eliberarea din funcție contrar prevederilor art. 206 din Codul muncii nu s-a ținut cont atât de gravitatea abaterii disciplinare incriminate cât și de alte multiple și incontestabile circumstanțe obiective/importante ce vizează presupusa abatere disciplinară, invocate la concret în contestația din 29 decembrie 2016 depusă împotriva hotărârii CDE din subordinea CSP nr. 13-3/16 (III) din 22 decembrie 2016.

De asemenea, a susținut că în pct. 2 din ordinul Procurorului General nr.326-p din 21 martie 2017 se menționează faptul demisionării sale, fapt ce impune juridic necesitatea referirii de către emitent la prevederile art. 85 din Codul muncii (ce reglementează procedura de demisie a angajatului) și nu la art. 58 alin. (1) lit. d) și alin. (3) din Legea cu privire la Procuratură (ce reglementează modul privind aplicarea sancțiunii disciplinare de eliberare din funcția de procuror).

Prin ordinul nr.326-p din 21 martie 2017 i-au fost aplicate concomitent două temeiuri de eliberare din funcție - prin sancționare și prin demisie, fapt ce demonstrează ilegalitatea respectivului ordin.

În același timp, a susținut că conform art. 208 alin.(1) din Codul muncii, până la aplicarea sancțiunii disciplinare, angajatorul este obligat să ceară în scris salariatului o explicație scrisă privind fapta comisă, care poate fi prezentată de către salariat în termen de 5 zile lucrătoare de la data solicitării, prevederi obligatorii pentru Procuratură conform art. 2 alin.(1) din Codul muncii care indică că prezentul cod se aplică și raporturilor de muncă reglementate prin alte legi organice, respectiv și prin Legea cu privire la Procuratură. Însă, la emiterea ordinului cu privire la eliberarea din funcție aceste prevederi legale au fost ignorate, deoarece până la aplicarea sancțiunii disciplinare organul emitent nu a solicitat de la el o explicație scrisă privind fapta comisă.

A precizat că art. 209 alin.(1) din Codul muncii, stabilește că sancțiunea disciplinară se aplică de regulă, imediat după constatarea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de o lună din ziua constatării ei fără a lua în calcul timpul aflării salariatului în concediul anual de odihnă, în concediul de studii sau în concediul medical, iar alin. (2) al aceluiași articol prevede că sancțiunea disciplinară nu poate fi aplicată după expirarea a 6 luni din ziua comiterii abaterii disciplinare. Pe când, în speță din momentul constatării abaterii disciplinare prin hotărârea CDE din subordinea CSP nr. 13-3/16 (III) din 22 decembrie 2016 și până la emiterea

ordinului de concediere au trecut trei luni calendaristice, iar de la presupusele abateri disciplinare (martie-mai 2016) pe care le-ar fi comis au trecut mai mult de 6 luni, fapt ce exclude juridic aplicarea sancțiunii disciplinare.

În context, a punctat că contrar prevederilor art. 210 alin. (1) din Codul muncii care statuează că sancțiunea disciplinară se aplică prin ordin, în care se indică în mod obligatoriu temeiurile de fapt și de drept ale aplicării sancțiunii, termenul și organul în care sancțiunea poate fi contestată, la emiterea ordinului cu privire la eliberarea din funcție nu a fost specificat temeiul de fapt și de drept al aplicării sancțiunii, termenul și organul în care sancțiunea aplicată poate fi contestată, precum și organul în care sancțiunea aplicată poate fi contestată.

În opinia reclamantului, contravine normelor legale în vigoare și mențiunea din ordinul Procurorului General nr. 326-p din 21 martie 2017 precum că temei pentru emiterea ordinului cu privire la eliberarea din funcție a servit hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-21/16 din 2 martie 2017 și acordul Asociației Sindicale de ramură a angajaților organelor Procuraturii RM din 9 martie 2017, din motiv că hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-21/16 din 2 martie 2017 a fost contestată, respectiv nu este irevocabilă. Iar, reieșind din prevederile imperative ale art. 87 alin. (1) din Codul muncii, concedierea angajatului se admite cu consultarea prealabilă a organului/ organizatorului sindical din unitate (în cazul dat, cu consultarea prealabilă a organului sindical din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău), dar nu cu acordul Sindicatului de ramură (adică a Asociației Sindicale de ramură a angajaților organelor Procuraturii RM), acord care devine astfel unul nevalabil și fără efecte juridice, fiind încălcat în mod evident art. 87 din Codul muncii.

În consecință, cu referire la prevederile art. 58 alin. (4) din Legea cu privire la Procuratură care indică că ordinul Procurorului General privind eliberarea din funcție poate fi contestat în instanța de judecată în condițiile legii, reclamantul a considerat că întrucât ordinul Procurorului General privind eliberarea sa din funcția de procuror în temeiul art. 58 alin. (1) lit. d) și alin. (3) din Legea cu privire la Procuratură poate fi emis doar în baza hotărârii CSP, acesta nu poate fi contestat în instanța de judecată decât împreună cu hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-21/16 din 2 martie 2017 în temeiul căreia a fost emis.

În drept, reclamantul și-a întemeiat cerințele în baza art. 125 – 125¹ din Constituția Republicii Moldova, art. 4, 58 și 79 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 și art. 2, 87, 206, 208, 209 și 210 din Codul muncii.

A solicitat anularea integrală a hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-21/16 din 2 martie 2017, hotărârii Colegiului de disciplină și etică din subordinea Consiliului Superior al Procurorilor nr.13-3/16 (III) din 22 decembrie 2016 și ordinului Procurorului General nr. 326-p din 21 martie 2017.

Prin încheierea din 19 aprilie 2017 a Curții Supreme de Justiție, a fost scos de pe rol capătul de cerere a lui Dumitru Stoicev împotriva Procuraturii RM cu privire la anularea ordinului Procurorului General nr. 326-p din 21 martie 2017 „Cu privire la eliberarea din funcție”.

Prin hotărârea din 19 aprilie 2017 a Curții Supreme de Justiție a fost respinsă ca neîntemeiată, cererea de chemare în judecată depusă de către Dumitru Stoicev împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la anularea hotărârii

Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-21/17 din 2 martie 2017 „Cu privire la contestarea hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 13-3/16 (III) din 22 decembrie 2016 în privința procurorului Dumitru Stoicev” și hotărârii Colegiului de disciplină și etică din subordinea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 13-3/16 (III) din 22 decembrie 2016”.

La 19 septembrie 2019, Dumitru Stoicev a depus cerere de revizuire împotriva hotărârii din 19 aprilie 2017 a Curții Supreme de Justiție, invocând ca temei de revizuire prevederile art. 449 lit. b) Cod de procedură civilă, în sensul că i-au devenit cunoscute circumstanțe esențiale ale cauzei, care influențează soluția, dar despre care nu a avut cunoștință la data examinării cauzei.

În acest sens, revizuentul a făcut referire la circumstanțele expuse în hotărârea Parlamentului nr. 39 din 8 iunie 2019 pentru adoptarea Declarației cu privire la recunoașterea caracterului captiv al statului Republicii Moldova, publicată în Monitorul Oficial la 21 iunie 2019, care în opinia sa se răsfrânge asupra ilegalității hotărârii din 19 aprilie 2017 a Curții Supreme de Justiție.

De asemenea, a invocat că circumstanțele ce denotă incorectitudinea soluționării litigiului de muncă au devenit cunoscute inclusiv și prin hotărârea Parlamentului nr. 74 din 19 iulie 2019 „Cu privire la constatarea neîntrunirii condițiilor de numire în funcția de Procuror General a lui Eduard Harunjen”.

Revizuentul a solicitat admiterea cererii de revizuire, casarea hotărârii din 19 aprilie 2017 a Curții Supreme de Justiție, cu rejudecarea cauzei și admiterea acțiunii.

Examinând temeiurile revizuirii, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră cererea de revizuire neîntemeiată și care urmează a fi respinsă ca fiind inadmisibilă din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedură civilă, cu excepția art.169-171.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 451 alin. (1) Cod de procedură civilă, cererea de revizuire se depune în scris de persoanele menționate la art.447, indicându-se în mod obligatoriu temeiurile consemnate la art.449 și anexându-se probele ce le confirmă.

În conformitate cu art. 453 alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă, după ce examinează cererea de revizuire, instanța emite unul din următoarele acte de dispoziție: încheierea de respingere a cererii de revizuire ca fiind inadmisibilă.

În debut, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție menționează că prin revizuire se tinde la îndreptarea unor hotărâri greșite, pentru neregularități ce s-au săvârșit dintr-o împrejurare, neimputabilă instanței, sau dintr-un motiv neimputabil părților, de obicei descoperite ulterior.

Revizuirea este o cale extraordinară de atac, de retractare, nedevolitivă, iar dispozițiile legale care o reglementează sunt de strictă interpretare, astfel că revizuirea nu poate fi promovată decât în cazurile și în condițiile prevăzute de lege.

La fel, este de menționat că, revizuirea nu implică realizarea unui control judiciar, ci determinarea unei noi judecări, întemeiată pe unele elemente, ce nu au putut forma obiectul examinării ce a condus la pronunțarea hotărârii care face obiectul căii de atac.

Într-o altă ordine de idei, revizuirea se justifică, de regulă, prin aceea că, involuntar, instanța a săvârșit o eroare în legătură cu starea de fapt stabilită în hotărârea atacată, fie în raport cu materialul existent la data pronunțării hotărârii, fie în raport cu noile împrejurări, apărute ulterior pronunțării hotărârii.

Această cale de atac a hotărârilor irevocabile poate afecta stabilitatea raporturilor juridice, producând efecte grave pentru părți, de aceea legea stabilește o listă expresă și exhaustivă a temeiurilor de declarare a revizuirii care sunt prevăzute la art. 449 Cod de procedură civilă.

Astfel, Capitolul XXXIX din Codul de procedură civilă stipulează modalitatea de revizuire a hotărârilor judecătorești, iar în acest sens art. 499 Cod de procedură civilă arată expres temeiurile declarării revizuirii.

Respectiv, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție notează că o cerere de revizuire poate fi depusă doar în cazurile expres determinate de lege.

O cerere care nu conține niciunul din aceste temeiuri nu poate fi admisă ca întemeiată, fiind inadmisibilă încercarea de rediscutare a unei hotărâri irevocabile.

Prin cererea de revizuire depusă la 19 septembrie 2019, Dumitru Stoicev a solicitat revizuirea hotărârii din 19 aprilie 2017 a Curții Supreme de Justiție și temei de revizuire a invocat prevederile art. 449 lit. b) Cod de procedură civilă, potrivit cărora revizuirea se declară în cazul în care au devenit cunoscute unele circumstanțe sau fapte esențiale ale cauzei care nu au fost și nu au putut fi cunoscute revizuentului, dacă acesta dovedește că a întreprins toate măsurile pentru a afla circumstanțele și faptele esențiale în timpul judecării anterioare a cauzei.

În interpretarea corectă a prevederilor enunțate este de înțeles că circumstanțele descoperite să aibă importanță esențială pentru justa soluționare a cauzei, să nu fi fost cunoscute și nici să nu fi putut cunoscute revizuentului anterior, dar să fi existat la momentul examinării și soluționării cauzei civile, să fie descoperite după ce hotărârea judecătorească devine irevocabilă, iar mijloacele de probă prin care se constată circumstanțele nou descoperite să fi existat în momentul judecării procesului terminat prin hotărârea revizuită, însă revizuentul să fi fost împiedicat a prezenta aceste probe din împrejurări ce nu depind de voința acestuia.

Având ca temei de revizuire a hotărârii judecătorești prevederile articolului menționat, revizuentul Dumitru Stoicev a invocat drept circumstanțe noi descoperite, ca fiind cele expuse în hotărârea Parlamentului nr. 39 din 8 iunie 2019 pentru adoptarea Declarației cu privire la recunoașterea caracterului captiv al statului Republicii Moldova, precum și în hotărârea Parlamentului nr. 74 din 19 iulie 2019 „Cu privire la constatarea neîntrunirii condițiilor de numire în funcția de Procuror General a lui Eduard Harunjen”, care în opinia sa influențează soluția

pronunțată în cauză și se răsfrâng asupra legalității hotărârii din 19 aprilie 2017 a Curții Supreme de Justiție.

În acest sens, verificând temeinicia motivelor de revizuire raportate la art. 449 lit. b) din Codul de procedură civilă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că temeiurile invocate de revizuent nu sunt concludente și rezidă din interpretarea greșită a acestor prevederi legale.

Or, în cazul dat nu poate fi stabilită existența acestor temeiuri, dat fiind că înscrisurile prezentate în susținerea cererii de revizuire nu constituie circumstanțe sau fapte esențiale ale cauzei care nu au fost și nu au putut fi cunoscute revizuentului, cu atât mai mult că acestea nu au o importanță esențială pentru justa soluționare a cauzei, întrucât circumstanțele date diferă de prezentul litigiu, în care obiect al examinării l-a constituit actele administrative emise de către Consiliului Superior al Procurorilor și Colegiul de disciplină și etică din subordinea Consiliului Superior al Procurorilor, prin care Dumitru Stoicev a fost sancționat disciplinar cu eliberarea din funcție. De altfel, circumstanțele ce au stat la baza emiterii actelor administrative contestate nu au nicio relevanță cu circumstanțele expuse în înscrisurile prezentate de revizuent ca temei de revizuire a hotărârii judecătorești.

Prin urmare, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ învederează că aspectele invocate în cererea de revizuire reflectă caracterul unor critici neîntemeiate, prin care se urmărește reformarea unui act de dispoziție judecătorească, revizuentul exprimându-și nemulțumirea față de soluția conținută în hotărârea din 19 aprilie 2017 a Curții Supreme de Justiție, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată.

Astfel fiind, în interpretarea corectă a prevederilor art. 449 Cod de procedură civilă, este cert că cererea de revizuire poate fi declarată doar în temeiurile expres prevăzute în norma dată, care poartă un caracter exhaustiv și nu pot fi completate, iar declararea revizuirii pentru alte temeiuri decât cele prevăzute în această normă duce la respingerea cererii de revizuire ca inadmisibilă.

În circumstanțele descrise, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ conchide că admiterea spre examinare a cererii de revizuire în condițiile în care a fost formulată, ar încălca principiul securității raporturilor juridice și ar duce inevitabil la violarea art.6 §1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor și Libertăților Fundamentale ale Omului.

În jurisprudența sa constantă, Curtea Europeană cu mai multe ocazii a menționat că dreptul la o instanță, garantat de articolul 6§1 din Convenție, presupune respectarea principiului preeminenței dreptului. Unul din aspectele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care cere ca, atunci când instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție (*Brumărescu v. România*, [GC], nr.28342/95, §61, ECHR 1999-VII). Acest principiu cere ca nicio parte să nu aibă dreptul să solicite revizuirea unei hotărâri irevocabile și obligatorii doar cu scopul de a obține o reexaminare și o nouă determinare a cauzei.

Reieșind din considerentele menționate și având în vedere că argumentele invocate de revizuent poartă un caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 449 Codul de procedură civilă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ ajunge la concluzia de a respinge cererea de revizuire ca fiind inadmisibilă.

În conformitate cu art. 195 Cod administrativ, 269, 270, 453 alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se respinge ca fiind inadmisibilă cererea de revizuire depusă de Dumitru Stoicev împotriva hotărârii din 19 aprilie 2017 a Curții Supreme de Justiție, în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Dumitru Stoicev împotriva Consiliului Superior al Procurorilor și Procuraturii Generale a Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ.

Încheierea nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Iurie Bejenaru

Maria Ghervas

Nicolae Craiu